

LA PEDRA PRECIOSA

Una família va heretar, en morir la mare, el pis on ella vivia. Van decidir anar a viure-hi, doncs era més espaiós i estava situat en un lloc molt cèntric de la ciutat.

Certament la pena per la mort de la mare era gran, però el pensar que no es desprenien de la casa i la conservaven viva, els semblava que els suavitzava el dolor, doncs era el que la mare sempre havia deixat entreveure.

La gran feina els va venir en haver de treure alguns mobles i altres estris i pertinences de la casa, per poder-hi posar les seves coses. Va ser una feina de moltes estones i molts dies.

En un calaix de l'armari hi van trobar una capseta amb una pedra a dins, que semblava un brillant, i un paper doblegat a sota. El van treure i el van llegir. Deia: *"Aquesta pedra és el més gran tresor que us deixo. Conserveu-la, no l'abandoneu mai, partiu-la, que la seva lluïssor arribi a tots els membres de la família. La mare que us estima molt"*.

Tots van quedar molt sorpresos... *"Pobre mare!"*, van pensar. Potser no té gaire valor, però per a ella en tenia molt, i no en van fer gaire cas. La capsula va quedar en el mateix calaix i ells van continuar fent feina, que n'hi havia molta i per a tots.

Un dels néts, el petit de quatre anys, que també anava d'un lloc a l'altre i ho tocava tot, un dia va descobrir la capseta i li va agradar la pedra. La va treure al petit jardí que hi havia darrere de la casa i jugava "fent la rata", amb els raigs del sol.

Va arribar l'hora de marxar a casa seva, perquè encara no havien fet el trasllat definitiu, i el nen sense pensar-s'ho massa va deixar la pedra al jardí, prop d'un matoll de margarides.

Aquella nit va ploure i la pedra s'enfosquí, coberta de fang, i restà allà tirada dos o tres dies, fins que el nen la descobrí de nou. La va netejar i la va guardar altra vegada a la capseta i al calaix.

Al cap d'un temps, quan la família ja vivia a la casa de la mare, la nova per a ells, un dels néts, el més gran, havia de fer un viatge d'estudis. Anava dos mesos a Anglaterra per aprendre i practicar l'anglès. Havia guanyat una beca, perquè era intel·ligent i la família no podia pagar tot el que allò representava. Va preparar la maleta, que no hi faltés res... i, no sabem per què, però el pare li va posar la capsula amb la pedra de l'àvia. *"Que s'emporti un record d'ella"*, va pensar.

Com que no li havia dit res al noi, aquest en arribar a la casa on havia d'hostatjar-se a Londres i desfer la maleta, va trobar la capsa amb la pedra. “*Què estrany?*”, va pensar, “*què hi fa aquí la capsa de l'àvia?*”. Potser el pare vol que preguntí a un joier el que val.

Així ho va fer l'endemà i el joier li va dir: “*Teniu una pedra de gran valor, moltíssim valor. Si la veneu en traureu molts diners, però encara en podeu fer més si la partim i en fem de més petites*”.

Posat en contacte amb el pare, el noi la va fer partir. Era un brillant autèntic, que es va convertir en petits brillants, que proporcionaren una fortuna a la família, que va poder viure sense cap tipus de penúria econòmica, i encara més, va poder ajudar a molta, molta gent que ho necessitava.

El brillant de l'àvia va ser la salvació per a la família i per a molts.

El brillant més gran que els homes i dones hem rebut dels pares, després de la vida, és la fe. La fe rebuda en el nostre baptisme i cuidada i feta créixer ensems que creixíem físicament.

El coneixement de Déu i del seu amor és el gran brillant que hem de repartir amb els altres. És el tresor que ens farà viure feliços i en pau, i ens acompanyarà sempre.

Si alguna vegada, com en el conte, se'ns embruta de fang o l'oblidem al calaix, que no sigui per molt de temps... Hem de netejar-la, hem de fer-la brillar amb les nostres bones obres i multiplicar-la tant com puguem.

La millor herència per deixar als altres és la fe en Déu.

Montserrat Llopart